

Vredjodom
EMIL FILIPČIČ

VESELJA
V D O M A

Igralcema Olgi in Niku

23

Veseljedom

Mož in Žena pozirata nevidnemu fotografu. Ona v belem, on v črnem. Eden v desnem, drugi v levem, imata v ušesih zlata prstana, ki ju oklepa velika ključavnica v podobi srca.

MOŽ: No, zdaj sva pa že doma, zdaj pa lahko spolno občujeva, mar ne?

ŽENA: Lahko, ja, edino...

MOŽ: Kaj?

ŽENA: Ta ključavnica...

MOŽ: Kaj, se ti zdi, da je prekratka, oziroma da ni zadosti dolga in da bi naju ovirala?

(Pavza.)

Ne vem, najboljše, da se ločiva, m?

ŽENA: Ja, to bi bilo najboljše!

MOŽ: Ključavnica odklenjena!

ŽENA: Pojdiva za zaveso!

(Odideta za zaveso.)

MOŽEV GLAS: Juhuhu!

ŽENIN GLAS: Jahaha!

MOŽEV GLAS: Jihih!

ŽENIN GLAS: Johaha!

PRVI ODPEV: Johahajihijahahajuhuhu - joha - joha - johajaha...

MOŽEV GLAS: Jahajaha... Jahajaha...

DRUGI ODPEV: Oho - oho - oho.

(Vrne se žena v šlafroku in začne z ihto pometati, lupiti krompir, zibati dojenčka iz plastike in gledati na uro v nekaj zaporednih ponovitvah. Vstopi mož

v delavski obleki, s čepico na glavi in kladivom v roki in pade po tleh ter v znak gleda ženo.)

MOŽ: Zakaj ležiš, Poldka?

ŽENA: Prekleti pes umazani, nisi mogel niti na poročno noč za pet minut po cigarete, ne da bi se napil!

MOŽ: Poldka, bil sem na svobodoljubnem sestanku...

Tako sem vesel... Ne vem pa, zakaj si ti tam zgoraj, zakaj ležiš, oziroma, Poldka, vstani, greva domov!

(Se mukoma pobere.)

Poldka greva, zadosti je bilo, zadosti si ga srala, preveč si že pijana, čas je že, da enkrat potegneva črto čez najin zakon. Ločil se bom. Ja, ločil se bom.

Jajaja.

ŽENA: Nizkotni, umazani, svinjski pes! Kdo pa je pometal, lupil krompir, zibal plastičnega dojenčka in gledal na uro?

MOŽ: Kdo je prvi zavihtel kladivo na svobodoljubnem sestanku in rekel: Ukinimo tovarne, tovariši, mož in žena naj hodita od vasi do vasi, od mesta do mesta, z otroki v naročju, pojeta in prepevata, otroci pa plešejo in rajajo. Vse to pa naj se dogaja v opustelih tovarniških poslopih, si predstavljaš? Opustela tovarniška poslopja, sredi njih pa na dvorišču pleše družinica? Si predstavljaš, kakšna vera v zakon bi bila to?

ŽENA: Midva nimava več vere, kot zrela sadeža spoznanja sva.

MOŽ: Ah, kaj da ne, jaz sem šel takoj po svobodoljubnem sestanku k spovedi. Veš, kaj sem

rekel župniku? Da rabim družbo kot ogledalo.

ŽENA: A greva spat?

MOŽ: Že spet?

ŽENA: Seveda.

MOŽ: Za zaveso?

ŽENA: Ne, kar tukaj na mizi.

(Se uležeta na mizo in začneta smršcati. Zatemnitev - odtemnitev. Budilka.)

Piki v službo bo treba!

MOŽ: O madoniš, pol štirih zjutraj!

ŽENA: Bova pa spet malo zamudila, prava figa.

MOŽ: Ne, jaz sem pa rad točen.

(Si natakne na nos cev sesalca za prah. Žena z vzdihom stopi k njemu in ga začne porivati pred sabo.)

ŽENA: Ali dosežeš tla s sesalcem?

MOŽ: Hudimana, ne!

ŽENA: Čakaj, bom jaz prijela cev in te vlekla naprej, medtem bom pa sesala.

MOŽ: Prav. Brbrbrbr - brbrbrbrbr - kako gre?

ŽENA: V redu je.

MOŽ: Brbrbr - brbrbr - brbrbrbr...

(Zvonec. Žena navije možu ušesa in ga s tem utiša, potem gre k vratom.)

ŽENA: O, dober dan. Prosim? Joj, tega pa res ne bi vedela. Bom vprašala Pikijsa. Piki, sosed je. Sprašuje, če pozna kakšno družabno igro, zabavo ima, pa je njegovi družbi postalo dolgčas.

MOŽ: Naj se lovijo nagi iz kota v kot.

ŽENA: Joj, si ti... Oprostite, res ne bi vedela, Piki pa ravno sesa, nič hudega, ja, na svidenje. No, dajva, Piki.

MOŽ: Brbrbr - brbrbrb - brbrbr...

ŽENA: Ti, Piki, veš, kaj sem se spomnila? Za pustno maškaro, a veš, imam krasno idejo. Ti boš imel roparsko masko čez oči, jaz pa prav takšno čez joške, tako da mi bosta samo bradavici ven gledali.

MOŽ: Ti, Poldka - brbrbr - to je pa fina ideja - brbrbr - to bo pa hec, ja.

ŽENA: Upam samo, da ne bosta na maškarado prišla Stane in Brane.

MOŽ: A res, zakaj pa ? Brbrbr.

ŽENA: Saj ti sploh nisem hotela povedati, da ne bi naredil škandala. Na zadnji maškaradi, ko sem bila preoblečena v viteza, a se spomniš?

MOŽ: Mhm - brbrbr.

ŽENA: Visoki škornji, klobuk s perjanico na glavi, čez rame ogrinjalo, joški nagi, roza hlače, ob boku sablja, super sem bila. Takrat pa prideta Brane in Stane, preoblečena v gorilo. Brane je sedel Stanetu na ramenih, kot zgornji del, Stane je pa molel nos iz hlačnih durc. Blazen štos.

MOŽ: Mater sta bebca. Brbrbr - brbrbr.

ŽENA: Dosti bo za danes, Piki, fotografirati se še morava.

MOŽ: Že spet? Saj sva se že.

ŽENA: Ampak ne s plastičnim dojenčkom v naročju.

MOŽ: Dobro, v redu, ampak v poročno obleko se pa

ne bom oblačil.

ŽENA: Vidiš, se ti že ne ljubi.

MOŽ: Kaj se mi ne ljubi, jasno, da se mi ljubi, samo ne vem, kaj sporočaš s tem, da sva v poročni obleki in da imaš ti plastičnega dojenčka v naročju?

ŽENA: Nič ne sporočam, mami bi rada poslala fotografijo, pa stricem in tetam. Očetu je pa ne bom poslala, zanalašč ne. Kar naj si misli svoje.

MOŽ: V redu, jaz grem za zaveso.

ŽENA: Rojen je vendar nov človek, a ni to lepo?

MOŽ: Prav, prav.

(Odide za zaveso.)

ŽENA: Fino, da je odšel. Upam, da se ga ne bo spet napil. Jaz bom šla pa lepo v kopalnico in si obrila tamalo, tako da bo vsa v črnih kvadratih, na teh kvadratih bodo pa kot pri igralnih kockah bele pike, po sedem pik na vsakem kvadratu, to je zdaj moderno.

(Odide v kopalnico. Pride mož v poročni obleki in prinese na mizo steklenico vina, kozarca, krožnika z jedačo in jedilni pribor. Pride žena v poročni obleki in se usede za mizo.)

MOŽ: Poročno kosilce sem pripravil, Poldka.

ŽENA: To je pa res lepo od tebe.

MOŽ: Na zdravje, moja draga Leopoldina.

ŽENA: Na zdravje, Piki.

MOŽ: In dober tek.

ŽENA: Hvala enako. O, čufte si naredil.

MOŽ: Mhm, so dobre?

ŽENA: Perfektne.

MOŽ: Poldka, zdaj sem te v duhu nenadoma z vso močjo udaril po glavi s to steklenico!

ŽENA: Piki, ne nori. Veš, kaj se mi zdi? Saj je vseeno, če nimava prstanov v ušesih, a ne?

MOŽ: To je pa čudno, Poldka, veš, zdaj te pa v duhu grizem v nos.

ŽENA: Ključavnica v obliki srca je pa sploh de mode.

MOŽ: Poldka, Poldka, zdaj sem te pa v duhu večkrat zapored udaril po glavi s pestjo...

ŽENA: Dojenčka bom pa imela v naročju.

MOŽ: Joj, zdaj sem pa v duhu skočil na mizo in začel hoditi po tvojem krožniku!

ŽENA: In sploh ni treba, da se smejeva, take fotografije se mi zdijo bedaste, s tistim posiljenim nasmehom.

MOŽ: O, Marija, Poldka, zdaj sem ti pa v duhu razbil luster na glavi!

(Nenadoma ji vrže čufto v glavo.)

ŽENA: Ne, to je pa višek!!!

MOŽ: Poldka, oprosti, ne vem, kaj mi je bilo...

ŽENA: Ne boš mi metal čuft v glavo! Med nama je konec! Kaj je, kaj me gledaš?! Bi rad injekcijo v rito?

(Iz predala potegne injekcijo. Mož v trenutku spleza pod strop.)

MOŽ: Ne mi dat injekcije v rito, ne mi dat injekcije v rito!

(Pavza.)

ŽENA: Ničesar se ne spominjam! Nič ne vem!

MOŽ: Nič hudega, je že v redu!

ŽENA: Marš v pizdo!

MOŽ: Kaj si rekla?!

ŽENA: Prasec! Pizda umazana!

MOŽ: Prasica, zajce ti bom poklal, če me ne boš imela rada!

ŽENA: Kaj si rekel?! Kako, da te ni sram, sram, ker si taka svinja, da bi bil pripravljen klati zajce! Jebemti mater!

MOŽ: Kurba! Kurba!

ŽENA: Govoriva drugače, bolj sproščeno.

MOŽ: Ne, dokončajva to. A vse sem pozabil, vse imel v mislih, vse vedel, se veselil lepote brezdanjega umazanega življenja...

ŽENA: Ti, Piki, a veš, da se mi sploh ne ljubi več brati?

MOŽ: Ne bereš?

ŽENA: Ja, berem, berem.

MOŽ: O, žena, krasno, da te vidim, saj ti sploh še nisem povedal tega, da te imam rad. Rad te imam.

ŽENA: Me ljubiš?

MOŽ: Saj je vseeno.

ŽENA: Ni, ampak vseeno.

MOŽ: Kaj je, baba?

ŽENA: Kaj je, no, kaj je?

MOŽ: Tiho, sem rekel!

ŽENA: Daj bodi tiho, no.

MOŽ: Tiho! Samo še enkrat, da sem te slišal!

ŽENA: Poanta je v tem, da jaz ubijam ljudi v mislih. Pa veš zakaj, čemu?

MOŽ: Vem, zaklala bi jih rada vse.

ŽENA: Točno. Pezde si. Strahopezdljivo pezde.

(Pavza.)

Ubij me, če me moreš.

MOŽ: Prav kmalu, samo počakaj na naslednji vic, ki ga bom povedal.

ŽENA: Povej mi ga kar.

MOŽ: Marš v kurec.

ŽENA: Ne bodi no smešen.

MOŽ: Čakaj, ne bodi smešen, ne bodi smešen...Mar ne veš, da sem stavil na sistem stave za zmago v dobičkonosnem loto sistemu?

ŽENA: Piki, mi lahko razložiš, kaj je bilo narobe v tvojem sistemu stave?

MOŽ: Tega pa ne morem, res ne, zaenkrat še ne. Veš, odkril sem prevrednotenje vrednot. To sem storil, res je. Moj sistem ima še luknje, a ga bom že še obvladal, brez skrbi, zanesi se name, še uspela bova, le ob strani mi stoj, pa bo še vse v redu, boš videla.

ŽENA: Piki, daj malo razbijaj po mizi, kot znaš to samo ti, tako da bom jaz morala loviti skodelice in solnico in vse.

MOŽ: To bi rada?

ŽENA: (Iskreno) Ja.

MOŽ: Bomf! Bomf! Bomf!

ŽENA: Solnico sem ujela, to je v redu, ja, zdaj moram ujeti le še tri kozice, ki mi letijo nad glavo, potem pa še tiste tri krožnike, ki so nad mano, tam gori v planjavah nebeških poljan, mar ne, in tako naprej.

MOŽ: Ti, Poldka, a se greva dvojec brez krmarja?

ŽENA: Kaj pa, Piki, če bi se rajši šla planinstvo?

MOŽ: Jahalni šport? Če si za?

ŽENA: Veš kaj, pojdiva se maraton.

MOŽ: A že spet?

ŽENA: Ja, to bi rada, da me štirideset kilometrov med tekom nosiš na kurcu. Veš, kakšni užitki so to?

MOŽ: A ti je res všeč, Poldka?

ŽENA: Blazno.

MOŽ: Poldka, a res?

ŽENA: Res, Piki.

MOŽ: Joj, kako sem vesel. Zdaj sem pa res vesel. To mi pa veliko pomeni, edino, veš, Poldka, ne vem, če bi se šla ravno danes maraton.

ŽENA: Zakaj pa ne?

MOŽ: Scat me tišči.

ŽENA: Potem pa le lulaj, le.

MOŽ: Mater si zoprna.

(Pavza)

ŽENA: A se greva dviganje uteži?

MOŽ: A ni to že satanistično pretiravanje?

ŽENA: Potem se pa pojdiva košarko.

MOŽ: Ne, pojdiva se strelstvo. A veš, ti me streljaš iz kota v kot, jaz pa bežim pred tabo.

ŽENA: Joj, si ti dolgočasen, Piki.

MOŽ: Ja, no, jaz ne vem, druge ideje nimam.

ŽENA: Iz pekla prihajam in v pekel se vračam, to hočeš reči, mar ne? Veš kaj?! Hott ferdomen!

MOŽ: Ne govori hott ferdomen!

(Pavza)

ŽENA: Prav, pa ne bom več govorila, če šef tako reče.

MOŽ: Poldka, kaj pa če bi se šla konja z ročaji?

ŽENA: Ah, brez veze.

MOŽ: Joj, veš, kaj sem si pa zdaj blazno zaželel? Da bi ti ležala naga na blazini sredi morja, ob tebi pa cela ladja mornarjev, ki bi prevesili eno najstarejših plovil na tvojo stran.

ŽENA: Jaz pa vsa nasmejana molim z rito v zrak?

MOŽ: Jajaja!

ŽENA: Ti, Piki, kaj pa če bi jaz kot Sonja Henie po mnogih letih spet enkrat prišla v Berlin, takrat pa pride neki občudovalec in meni, me kapiraš, on meni, namreč, meni kot meni, z dvopičko, torej meni, a veš, ima dvopek v roki, in meni, reče torej, meni direktno v ksiht: Saj še vedno izgledate zelo sveže. A veš, da sem popzdila. Ne! To še ni zadosti. Pride drugi oboževalec in, a veš, kot da že prvega ni bilo zadosti, reče: Umetnost, saj je bila vse svoje življenje na ledu. Takrat me je pa kar malo zaštihalo, a veš, a kapiraš?

MOŽ: Normalka.

ŽENA: Blazno je to, ja.

MOŽ: No, vidiš.

ŽENA: A si ti zadnjič gledal tisto oddajo, ki jo vodi Ajda Mednožje? A veš, tisto o psih in mačkah?

MOŽ: Primojdunja, ne.

ŽENA: A veš, da sta včasih lahko tudi pes in mačka prijatelja?

MOŽ: Ne, to vendar ni mogoče?!

ŽENA: Res, res.

MOŽ: Ne, tega, primojdunja, ne morem verjeti!

ŽENA: Res, res, sem gledala, veš, kako je Mednožjatova
lepo vodila...

MOŽ: Dunja, tega ti - oprosti - ne morem verjeti. Pa še
to, če boš še enkrat rekla, da sta pes in mačka lahko
prijatelja, te bom tako užgal po gobcu, da se ti bo
zmešalo v glavi.

ŽENA: Joj, Tarzan!

MOŽ: Kaj pa je, ljuba?

ŽENA: Tarzan, saj ti že dva meseca nisi bil na
veterinarskem pregledu!

MOŽ: Ne, a je to možno?!

ŽENA: Poglej, tukajle, na tem papirčku piše. Daj tačko.
Tačko, Tarzan!

MOŽ: Grr.

ŽENA: Tačko, sem rekla! Tarzan!

MOŽ: Tukajle je gospa, saj dobro veste, kakšna je moja
deviza, ližem rito, pridem tudi na dom.

ŽENA: No, preberi kaj piše, Tarzan.

MOŽ: Ja, brati pa ne znam. Sama dobro veš, da, ko
sem na borzi in zmagam kot Sadar, dobim skratka
vse, kajne, me dojemaš, a razumeš ti mene, a ne,
potem me pa zmeraj zapeče, a veš, ker jaz vem, da
sem stokrat bolj inteligenten od Sadarja, če mene
vprašaš, a be, abe, a ne, edino boli me pa to, da Sadar
zna pisati na tiste papirčke, a ne, a veš, ki ti jih
nekakšni pomagači, a veš, jaz še tega ne vem, kako

se jim reče, sodim, da so to borzni mešetarji, po domače borzni senzali, da ne bomo našega lepega slovenskega jezika po neumnem potujčevali, kot je zadnjič na svobodoljubnem sestanku lepo povedal Janez Gradišnik.

ŽENA: Razumem, ja.

MOŽ: No, vidiš, mene boli, peče me to, da jaz, na primer Sadarja kadarkoli z levo roko lahko premagam v kupčiji, na primer, včeraj sem mu pobral sto lotov Umivalnega korita iz Nove Gorice, a ne, a veš, a be, no, peče me pa, ker moram namesto podpisa pritisniti prstni odtis, to me pa boli.

ŽENA: Ti si zame najbolj inteligenten človek na svetu.

MOŽ: A res? Joj, zdaj sem pa tako vesel...

ŽENA: Daj tačko.

MOŽ: Hovhohov!

Zdaj sem pa res tako vesel, juhuhu, kar zavriskal bi.

ŽENA: Še sreča, da sem jaz živinozdravnica. Odpri usta.

MOŽ: A.

ŽENA: Zdaj pa reci b.

MOŽ: Veš kaj, zajebavala me pa ne boš! Ker ti bom takoj vrgel čufto v glavo, na, prasica, tu imaš prvo čufto, na kurba, tu imaš drugo čufto, na, pipipizapipizaza, da ne bom delal smrtnega greha, kot navaden tepec, na tretjo čufto, pipi ti zizi, krščen duš, strela nebeška!

ŽENA: Kaj sem ti naredila, da mi mečeš čufte v glavo, kaj sem ti naredila?

MOŽ: Mar sodiš, da sem res tako neumen in da ne vem,

da imaš gumijastega Filipčiča v omari!?

ŽENA: Ni res, ni res!

MOŽ: Seveda je. Na, tukaj je omara, zdaj jo odpiram, na, tukajle ga imaš, gumijastega Filipčiča! Medtem ko jaz delam kot konj na svobodoljubnem sestanku, si ti natikaš nase gumijastega Filipčiča! Sodiš, da ne vem tega?

ŽENA: Prekleti prasec, mar res sodiš, da ne vem, da imaš v torbi za lokostrelske pripomočke gumijasto ČČ?! Sodiš, da sem res tako neumna, da ti verjamem kot navadna koza, da hodiš na svobodoljubne sestanke, medtem ko v resnici natepavaš gumijasto ČČ na griču, pardon, holmu. Sodiš to?

MOŽ: Oprosti, ČČ je moja najljubša filmska igralka! Sodim, da imam pravico, da si kupim njeno gumijasto fotokopijo in jo porivam na griču, pardon, na ho, kako se že reče?

ŽENA: Na holmu.

MOŽ: Točno, na holmu. No, ne vidim prav nič či - ča, kako se že reče, ali pravilno, no, napiše? No, kako? Kaj sem hotel reči, to me zanima?

ŽENA: Nič čudnega, si hotel reči.

MOŽ: Točno! Nič čudnega se mi torej ne zdi, če nekdo, na primer jaz, odidev... Ali se pravilno slovensko reče odidev ali odide?

ŽENA: Odide.

MOŽ: No, vidiš. Sodim torej, da si jaz lahko mirne duše kupim gumijast posnetek slavne filmske igralka ČČ in jo natepavam na holmu do nezavesti, ti pa

gumijastega Filipčiča imeti doma ne smeš, ker te bom sicer tako ubrisal, da boš vse zvezde videla!

(Pavza)

Pa nočem biti žaljiv do človeka. Gumijasti Filipčič veliko pomeni za nas Slovence. Prvič: v denar gre, Avstrijci ga imajo radi - veš, koliko gumijastih Filiidotov, tako ga namreč na Avstrijskem imenujejo, no, veš, koliko gumijastih Filiidotov sem jaz na zgornjem Avstrijskem prodal? No, koliko?

ŽENA: Ne vem, dvestotrideset.

MOŽ: Petsto.

ŽENA: Potem greva pa lahko na počitnice.

MOŽ: Prav, pa pojdiva. Kam pa?

ŽENA: V norišnico bi šla rada.

MOŽ: A ne bi rajši še kakšen vic povedala? Hec, šala, saj me razumeš, a ne?

ŽENA: Bistrc bi rad rekel, mar ne?

MOŽ: Bistrc, točno.

ŽENA: No, pa dajva še en bistrc.

MOŽ: No, prav. Jaz bom zdajle odšel na stranišče, ti si pa medtem vtakni olupljeno hrenovko v mednožje, potem pa pridi za mano in uriniraj poleg mene. Veš, kako debelo bom pogledal.

ŽENA: Ta ni slaba, ja.

MOŽ: Ali pa tale. Poglej, jaz bom zdaj razrezal poročno torto, tako da bo štirioglata postala, ostanke bom požrl kot kakšen prašič, tebi bom pa izročil štirioglato torto, pa bom že spet na boljšem, hehehe.

ŽENA: Zvito. Glej, Piki, jaz bom pa zdaj splezala na

vrh lestve in mešala v kozici hrano s kuhalnico, drek, kakršnega običajno delam, no, ti boš pa prišel skozi vrata z lojtro in žlico v roki, potem boš pa splezal poleg mene in žrl iz sklede, kakor prašič, kar tudi si.

MOŽ: Dobra zamisel. Grem po lojtro, ti pa splezaj na lestev.

(Rečeno, storjeno. Mož pride skozi vrata z lojtro in žlico v roki, spleza poleg žene in zajema iz sklede ter nosi *drek* v usta.)

ŽENA: A je dober drek?

MOŽ: Izvrsten. Njam, njam.

ŽENA: A nisva midva en posrečen par?

MOŽ: Lepo se razumeva, res. Zdaj pa ti jej, na, tukaj imaš žlico, jaz bom pa vzel v roko megafon in vpil skozi okno, da me bo slišalo celo mesto. Moja debela žena že spet je! Ne more se premagati, hahaha! Zdajle si vtika klobaso v usta! Občani, moja debela žena že spet je drek, ki ga je sama pripravila!

ŽENA: Joj, si ti otročji, Piki. Prinesi tehtnico, stehtala bi se rada.

MOŽ: Takoj, rade volje, to me pa zmeraj neizmerno zabava, kadar se ti tehtaš. Kar gor stopi. Tako, ja, jaz bom pa počepnil k tvojim nogam in opazoval delovanje kazalca.

ŽENA: Joj, jaz si bom kar ušesa zatisnila.

MOŽ: Hudimana, saj si se že spet zredila! Veš, koliko tehtaš?

ŽENA: Nič ne slišim!

MOŽ: Tristo kosmatih, saj tehtaš dve toni in tri cente!

ŽENA: Nič ne slišim, nič ne slišim!

MOŽ: Če bi midva zdajle živela med ljudžerci, bi jaz potegnil lepe denarce pri mesarju.

ŽENA: Joj, veš, česa sem se zdajle spomnila, Piki? Dala ti bom pasjo verigo okrog vratu in te vodila čez mesto, ti boš pa po vseh štirih hodil ob moji nogi. Si predstavljaš, kako bodo ljudje gledali?

MOŽ: Poldka, to je pa izvrstna zamisel, mogoče bom zdajle malo pretiraval, pa vendar, stavim svojo doktorsko čast, da bo to velik korak matriarhatu naproti. Pa še nekaj. Kadarkoli se bom ustavil ob drevesu in poskušal opraviti malo potrebo, me moraš ti surovo potegniti stran. Primerno bi tudi bilo, ko bi zraven še surovo udarila po hrbtu z verigo. Pa še en predlog imam: Tarzan se mi ne zdi dobro ime, preveč moško se sliši, bolje bi bilo, ko bi me klicala Fifi. Kaj praviš?

ŽENA: Prav, če hočeš, bistvenega pomena to zame nima.

MOŽ: Nekaj bi te prosil.

ŽENA: Ja? Kaj pa?

MOŽ: Rad bi bil kot iz škatlice, lepo obleko bi rad imel in uhanček z diamantkom v ušesu.

ŽENA: To se pa razume samo po sebi, da ne bom hodila s klošarjem na vrvici. Šla bova lepo v Koteks - Tobus in ti kupila Mura design, za prave moške.

MOŽ: Pa še nekaj bi te prosil. Ako bi me slučajno prijelo opraviti veliko potrebo, bi te pa prosil, da mi dovoliš, in da tudi pospraviš iztrebek za mano, da ne bova prišla navzkriž z zakonom, kajti to bi bila pa

sramota za enega doktorja ekonomskih znanosti.

ŽENA: Brez skrbi, Piki. Boš malo pasje radosti?

MOŽ: O, z veseljem.

ŽENA: Proskaj.

MOŽ: A na zadnjih tačkah?

ŽENA: Seveda.

MOŽ: Oh, Poldka, to pa mene zmeraj strahotno spolno razburi. A bi se šla baletko in trobentača?

ŽENA: Lahko, ja.

MOŽ: Ti pojdi za zaveso in si daj gor tisti svoj triko, ki me tako vznemirja, tistega, a veš, ki ti tako lepo poudari zadnjico in dojke, da o mednožju niti ne govorim, na nogah pa moraš obvezno imeti baletne copatke, tukaj sem pa jaz na zadnjem svobodoljubnem sestanku ostro nastopil proti metodam Dragana Živadinova, ki baletkam dopušča bose noge, kajti s stališča erotike so zame bose noge nedopustne, umetnost me pa tako ali tako ne zanima.

ŽENA: O, a potem tebe sploh ne zanima, kako jaz plešem?

MOŽ: Le noge dviguj čim višje, pa bo vse v redu, jaz bom pa tam v kotu onaniral.

ŽENA: A ne boš igral na trobento?

MOŽ: Z levo roko. No, le pojdi zdaj za zaveso, srček. (Žena odide.)

Tako, jaz si bom pa v kotu lepo pripravil prostorček za onaniranje, ne bi rad, da me vidijo sosedje, za ženo me ne moti, če jo skozi okna gledajo napol nago, medtem ko izvaja trojni aksel, ali kakor se temu pač

že reče, nisem strokovnjak za balet, kar naj jo gledajo, kar naj jih gloda zavist. Hm, katero bi pa danes zaigral? Zadnjič sem Silenzio, pa ni bilo pravega učinka. Nič, kar eno našo lepo domačo bom - Ko preko mosta sva šla.

(Začne trobentati, pripleše žena in izvaja baletne umetnije.)

MOŽ: Više nogu, jebem li ti tetku ali pičku!

ŽENA: Tiho, prasec, ravno ti si mi preprečil, da bi postala baletka!

MOŽ: Zaradi koga sem pustil študij trobente?! Zaradi tebe! Hotela si doktorja!

ŽENA: Lahko bi bila najboljša baletka na svetu! Druga, pardon, prva je Ana Pavlova!

MOŽ: Jaz pa Luis Armstrong! Kaj sem pa zdaj?! Navaden doktor ekonomskih znanosti!

ŽENA: Meni očitaš! Prav, bom pa šla na policijo in te prijavila!

MOŽ: A res? Zanimivo, zakaj pa?

ŽENA: Zato, ker si v Baltimoru v Marylandu trpinčil ostrige.

(Pavza)

MOŽ: To boš naredila?

ŽENA: Ja.

MOŽ: Mar ne veš, da sem to storil v stanju zmanjšane prištevnosti?

ŽENA: Tega ti na sodišču ne bodo verjeli.

MOŽ: Dobro, Poldka, če je pa tako, potem bom pa tudi jaz zapel, kot se temu reče v žargonu kriminalcev, in

povedal, da si v Kentuckyju pobijala glinaste golobe v času parjenja pravih.

ŽENA: Bila sva vendar na poročnem potovanju! O, takrat si bil ves meden in si mi zatrjeval, da tega ne boš povedal nikomur, pa če bi ti pulili nohte!

MOŽ: Pa bom, pa bom, zanalašč bom.

ŽENA: O, ljubček, potem bom pa tudi jaz povedala, da si v Seattlu, država Washington, prevažal zlate ribice v avtobusu, čeprav niso mirno stale v steklenicah. Mučil si jih!

MOŽ: Kdo je pa v Kaliforniji nastavljal mišje pasti, čeprav ni imel lovskega dovoljenja?

ŽENA: Se spomniš, ko sva bila v New Hampshiru?

MOŽ: Seveda se.

ŽENA: Se spomniš tamkajšnjih cestnih predpisov?

MOŽ: Znam jih na pamet.

ŽENA: Kadar se na križišču srečata dve vozili, dve motorni vozili, morata obe ustaviti in nobeno ne sme nadaljevati vožnje, dokler drugo ne odpelje, ti pa si speljal prvi.

MOŽ: Vidiš, kakšna koza si! Ravno s tem dejanjem sem pravilo potrdil.

ŽENA: Ne, prekršil si ga! Takrat sem bila še tiho, zdaj bom pa šla naravnost v New Hampshire in vse razbobnala!

MOŽ: Prav, potem bom pa tudi jaz povedal, da si v Sault Ste Mariu v Michiganu pljuvala proti vetru.

ŽENA: S tabo je življenje neznosno! Ti si navaden sadist!

MOŽ: Lahko pa povem tudi to, da si se v Kentuckyju

kopala, čeprav nisi bila oborožena s kijem.

ŽENA: Prasec.

(Zajoka)

MOŽ: Da ne bi govoril o tem, da si v Illinoisu pomerila v eni trgovini več kakor šest oblek. Veš, kakšen prekršek je to?! Lahko bi bila ob glavo, če ne bi jaz stisnil zobe in molčal, čeprav mi je šlo za nohte!

ŽENA: Sem jaz kaj zinila, ko si se v Garyju, v Indiani, vozil s tramvajem, čeprav še niso minile štiri ure, odkar si jedel česen?!

MOŽ: Ko sva bila v Minnesotti, si obešala moje in svoje spodnje gate na isto vrv za sušenje!

ŽENA: Zdaj te imam pa zadosti! Uničila ti bom življenje! Šla bom v Missouri in povedala, da si se v St. Josephu kot mestni gasilec sprehajal v spodnjem perilu.

(Pavza)

MOŽ: Poldka...

ŽENA: Nič, Poldka!

MOŽ: Poldka, ne gre le zame, gre za celotno svobodoljubno organizacijo!

ŽENA: Me nič ne briga!

MOŽ: Hudimana te pošiljam v maternico roditeljice! Ti boš pa meni govorila ne vem kakšne oslarije. Govorim mirno. Poglej me. Ljubi me. Me ljubiš, ljubezen moja?

ŽENA: Ljubim te, Piki, ljubim te.

MOŽ: Ne govori mi Piki!

ŽENA: Prav, ampak, ne vem, kako ti je ime? Kako ti je

ime?

MOŽ: Tonček.

ŽENA: Tonček, ljubi moj, tebe imam rada, s tabo bi želela hoditi po vrhovih zelenih gora, tebe ob sebi imela, ko ugasne luč zvezda, tebe, Tonček, tebe, do zadnjega tebe. Ti si moj idol, ti...

MOŽ: Ne govori mi idol! Jaz nisem noben idol, nobeno zlato tele! Človek sem, božji sin, kakor si tudi ti božja hči. Ljubim te.

ŽENA: Tudi jaz te ljubim, Tonček, rada te imam.

MOŽ: Si že kdaj slišala vrhove z gora, tja te bom odpeljal, tja, da boš slišala hrumenje rek, brlizeg ptičev, rukanje jelenov...

ŽENA: Toby, ljubim te.

MOŽ: Hvala lepa.

ŽENA: Vesela sem.

MOŽ: Vem. Pa veš, zakaj si vesela?

ŽENA: Vem.

MOŽ: Zato, ker se je danes tvoj moški izkazal za moškega. Prišel sem kratko in malo na svobodoljubni sestanek in veš, kaj se je zgodilo? Pridem do vratarja, me je že na vratih pozdravil, dober dan, gospod Tonček, v drugo nadstropje greste, soba 209 ali pa 208. Veš, da sem bil vesel. Pa še to je bilo. Grem k referentu, sem vprašal? Ne, k referentki, mi je odvrnil. Takoj mi je odleglo. Referentov ne maram. Pridem tja, tam se pa izkaže, da me oni sploh niso poklicali zato, da bi me, oprosti izrazu, zajebali, kajne, temveč ravno obratno, pomagati so mi hoteli,

da bi imel nižjo davčno osnovo, a razumeš ti mene,
a razumeš, kaj ti hočem povedati?

ŽENA: Popolnoma.

MOŽ: Ne, a razumeš ti mene? A me razumeš?

ŽENA: Razumem, Tonček.

MOŽ: A veš, kaj sem tedaj spoznal?

ŽENA: Ne vem.

MOŽ: Se spominjaš, ko sva fukala na Kofcah?

ŽENA: Mhm.

MOŽ: Se spominjaš, ko sva po opravljenem spolnem
aktu hodila, hodila kakor Adam in Eva v raju, tiho
so stopala najina bosa stopala po travi, nebo je stalo
nad nama, bila sva sama, edina človeka na planjavi.

ŽENA: Vem, ljubi.

MOŽ: Že ptiči so mi šli na živce.

ŽENA: Vem, saj si jim metal, ti, ki še muhe ne moreš
ubiti, ubogim ptičkom, kamenje v glavo!

(Zaihti.)

MOŽ: Tiho! Hočem tišino! Muzika mi ne pomeni nič!
Povem ti, ta trenutek sem pripravljen ustreliti Bacha!

ŽENA: Ne, Bacha, ne!

MOŽ: Kaj?! Bacha imaš rada!? Se mi je zdelo, vedel,
slutil sem! Prasica, ves čas, ko sem se jaz kot tiger
boril na svobodoljubnih sestankih za boljši obstoj
naše družbe, si ti poslušala Bacha! Sedajle ti bom
pokazal Bacha!

(Plane na plošče in jih začne lomiti in razbijati.)

Tu imaš svojega Bacha!

ŽENA: Požri svojo Edith Piaf!

(Mu začne metati plošče v glavo!)

MOŽ: Ne meči ven in ven mojih plošč v glavo!

ŽENA: Ti pa tudi ne, venomer - Bach, Bach, Bach!

MOŽ: Še enkrat mi poočitaj Edith Piaf in mrtva boš!

ŽENA: Zakaj ni nikoli več tako, kot je bilo na Kofcah?

MOŽ: Vem. Najboljše, da narediva samomor.

ŽENA: Si gledal film Elvira Madigan, švedski?

MOŽ: Sem.

ŽENA: Pripoveduje o dveh zaljubljenih -

MOŽ: Vem.

ŽENA: Ki sta se na koncu ubila.

MOŽ: Vem.

ŽENA: Zato, ker sta spoznala, da ljubezen v tem umazanem življenju ne more živeti.

MOŽ: Vem.

ŽENA: Zakaj ne bi še midva naredila samomora?

MOŽ: Se popolnoma strinjam. Čemu neki tudi ne?

ŽENA: Kajpada.

MOŽ: Najboljše bo, da narediva samomor.

ŽENA: Kaj pa plastični dojenček?

MOŽ: Se bi že znašel. Prvič: plastični dojenčki so danes v modi, ljudje jih radi posvojijo, sam se sicer čudim, kako je kaj takega mogoče, zato, ker plastičnega doječka jaz nikoli posvojil ne bi! Mene plastični dojenčki ne zanimajo! Me nikdar niso in me nikdar ne bodo!

ŽENA: Piki, pardon, Tonček, kupila sem ga v supermarketu na razprodaji, samo tisoč šeststo tolarjev sem dala...

MOŽ: Me ne zanima!

ŽENA: Vem, vse vrednote so šle po zlu, najboljše, da narediva samomor.

MOŽ: Res je.

ŽENA: Jaz bi vzela ciankalij.

MOŽ: Ga imaš?

ŽENA: Pol kile.

MOŽ: To bi moralo zadostovati.

ŽENA: Za naju dva?

MOŽ: Ne, zate. Ti nisem prej lepo rekel, da tehtaš dve toni in tri cente?

ŽENA: Oprosti, ljubi, preslišala sem. Se boš obesil?

MOŽ: Ne.

ŽENA: Se boš vrgel z nebotačnika na glavo?

MOŽ: Ne. Naredil bom harakiri. To se mi zdi edino pošteno. Človek mora trpeti do konca.

ŽENA: Jaz bom pa vseeno vzela ciankalij.

MOŽ: Le, le.

ŽENA: Objemi me.

MOŽ: Leopoldina, ti si moja edina ljubezen, tebe sem edino ljubil, pa sama dobro veš, kaj sodim o takih bedastih izjavah. In vendar: ljubim te, ljubezen moja, zato ker si ti moje vse.

ŽENA: Zmeraj sem te ljubila, Tonček. Zmeraj sem si želela, da bi bil moj, moj, moj.

MOŽ: Tudi jaz sem si zmeraj želel, da bi bila moja.

ŽENA: Bodiva svoja. Narediva samomor.

MOŽ: Prav. Grem v kuhinjo po nož, ti si pa pripravi ciankalij.

(Odide v kuhinjo in ropota z noži.)

Krščen duš na hamol, tale ni zadosti oster!

ŽENA: Jaz sem stekleničko že odprla, oziroma, pol kile ga imam že takorekoč v gobcu!

(Mož priteče nazaj.)

MOŽ: Tukajle imam prekrasen afganistanski nož, zarezal bom z njim v trebušno votlino, da mi bodo čreva zlezla ven, ti pa medtem hitro vzemi ciankalij, kajti prsti me že srbijo.

ŽENA: Poslušaj me, Piki, kar po domače ti bom rekla, nikoli mi ni šlo Tonček prav dobro z jezika...

MOŽ: Razumem, razumem...

ŽENA: Piki, bi zaplesal zadnji tango z mano?

MOŽ: Dame volijo.

ŽENA: Kako si lep.

MOŽ: In ti, kako si lepa. Tebe ljubim.

ŽENA: Piki, ljubim te.

MOŽ: Zaplešiva zadnji tango. Jaz bom dal iglo na gramofonsko ploščo.

(Zaplešeta)

ŽENA: Ljubezen moja!

MOŽ: Srce moje!

ŽENA: Noga moja!

MOŽ: Prsti na nogah moji!

ŽENA: Dlake na prsih moje!

MOŽ: Kosmata rita moja!

ŽENA: Kurec moj!

MOŽ: Pička moja!

ŽENA: Jajca moja!

MOŽ: Joški moji!

ŽENA: Bodičasta brada moja!

MOŽ: Trebušček moj.

ŽENA: Zaplešiva nocoj!

MOŽ: Zaplešiva nocoj!

ŽENA: Kajti kurec je tvoj!

MOŽ: In pička je tvoja!

ŽENA: Naju kdo morda obsoja?

MOŽ: Po potrebi!

ŽENA: Potem pa narediva že enkrat ta samomor.

MOŽ: Ljubezen moja, glej, sem si že nastavil nož na trebušno votlino.

ŽENA: Ljubi moj, si že tako rekoč stresam pol kile ciankalija v usta, ne bom več rekla gobec, preveč resno je postalo.

MOŽ: Naj imam jaz zadnjo besedo?

ŽENA: Ni treba.

(Telefon)

MOŽ: Niti v intimnih trenutkih te ne morejo pustiti pri miru!

(Gre do telefona)

Ja, halo, stanovanje Škisovih, prosim, Škis Tonček pri telefonu. Prosim. O, dober dan, o, maričak, o marička, pardon, od same zbežanosti sem naredil lapsus linguae... Ja? Ne? Razumem, ja. Hvala lepa, ne, za tole besedo vam pa res od srca hvala. O, hvala, hvala, ne, res, najlepša hvala.

ŽENA: Kaj pa je?

MOŽ: Arhangel Mihael je bil. Tisti, ki je ubil kačo -

zmaja.

ŽENA: Ne, je to mogoče?!

MOŽ: Osebno.

ŽENA: In kaj je rekel?

MOŽ: Da ne smeva delati samomora.

ŽENA: Zakaj pa ne?

MOŽ: Ker ne bova pokopana na pokopališču.

(Pavza)

ŽENA: Ja, potem pa nič. Veš, koliko sva zmetala za nagrobni spomenik?

MOŽ: Ogromno.

ŽENA: Kaj bova pa zdaj?

MOŽ: Nič, živela bova tako kot prej.

ŽENA: Z eno besedo - formalno.

MOŽ: Natanko tako.

ŽENA: Samo, da bova zdaj obrnila vloge. Ti boš lupil krompir, ti boš zibal plastičnega dojenčka, ti boš pometal in gledal na uro, jaz bom pa pijana prihajala s svobodoljubnih sestankov.

MOŽ: Meni je prav, samo da bo otrok srečen.

ŽENA: Fotografirala se bova pa skupaj.

MOŽ: Ljubezen moja, rad te imam.

ŽENA: Ljubi moj.

(Poljub - zavesa)

V Ljubljani, poleti 1993

50

Vesela dom